

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 22 grudnia 2022 r.

Pozycja 216

POSTANOWIENIE z dnia 5 października 2022 r. Sygn. akt Ts 76/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Sp. z o.o. z siedzibą w S. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 21, poz. 86, ze zm.) „w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.01.2009 r. do dnia 31.12.2009 r. (...) w zakresie wykładni tego przepisu dokonującej nieuprawnionego zróżnicowania w traktowaniu takich samych podmiotów, tj. niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej i ich założycieli, poprzez umożliwienie organom podatkowym swobodnego uznania, który niepubliczny zakład opieki zdrowotnej posiada podmiotowość prawno-podatkową, co prowadzi do nierównego traktowania tych podmiotów i ich założycieli”, z art. 2, art. 32 i art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 17 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 1 ust. 2 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia „w zakresie wykładni tych przepisów polegającej na przyjęciu, że zwolnienie podatkowe przysługuje tylko takiemu niepublicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, który może zostać uznany *ad hoc* za podatnika na podstawie swobodnej oceny organu podatkowego”, z art. 2, art. 32 i art. 84 Konstytucji;
- 3) art. 1 ust. 2 ustawy, o której mowa w punkcie 1 niniejszego postanowienia, w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91 poz. 408, ze zm.) „w brzmieniu obowiązującym od dnia 05.12.1997 r. do 30.06.2011 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 234, poz. 1570) (...) w zakresie wykładni tych przepisów polegającej na przyjęciu, że kryterium uznania niepublicznego zakładu opieki zdrowotnej za podatnika podatku dochodowego od osób prawnych jest, aby był on całkowicie samodzielny i niezależny od organu założycielskiego, posiadał zdolność prawną, odrębną strukturę organizacyjną, odrębny przedmiot działania oraz odrębny majątek, podczas gdy z przepisów ustaw podatkowych nie wynikają żadne takie kryteria”, z art. 2 i art. 217 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 8 marca 2021 r. (data nadania) Sp. z o.o. z siedzibą w S. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Dyrektor Izby Skarbowej w W. (dalej: Dyrektor) decyzją z 27 czerwca 2016 r. (nr [...]) utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. (dalej: Naczelnik) z 25 marca 2016 r. (nr [...]), w której odmówiono skarżącej stwierdzenia nadpłaty w podatku dochodowym od osób prawnych za 2009 r.

Skarga na decyzję Dyrektora została oddalona w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 22 listopada 2017 r. (sygn. akt [...]), natomiast skargę kasacyjną oddalił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 18 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu podjętego rozstrzygnięcia NSA wskazał, że „WSA w W. zasadnie uznał, że (...) NZOZ «V» nie był odrębną od skarżącej jednostką organizacyjną i nie prowadził samodzielnie działalności gospodarczej, a co za tym idzie nie był odrębnym od skarżącej podatnikiem” (s. 11 wyroku). Orzeczenie to – doręczone pełnomocnikowi skarżącej 8 grudnia 2020 r. – wskazane zostało jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 5 maja 2021 r. wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez doręczenie: 1) trzech odpisów aktualnej informacji z Rejestru Przedsiębiorców KRS dotyczących skarżącej; 2) trzech kopii: a) koperty, w której zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącej ostateczne orzeczenie, w związku z którym wniesiona została skarga konstytucyjna, b) wydruku śledzenia przesyłki zawierającej ostateczne orzeczenie, w związku z którym wniesiona została skarga konstytucyjna; 3) odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem – wraz z czterema kopiami – orzeczeń potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, tj.: a) decyzji Dyrektora z 27 czerwca 2016 r., b) decyzji Naczelnika z 25 marca 2016 r.

Skarżąca odniosła się do zarządzenia w piśmie z 4 czerwca 2021 r. (data nadania).

Zarządzeniem z 31 sierpnia 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 13 września 2021 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego, na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej poprzez: 1) dokładne określenie przedmiotu skargi konstytucyjnej poprzez przytoczenie treści zakwestionowanych w niej przepisów lub wskazanie prawidłowego adresu ich publikacji; 2) wyjaśnienie, czy skarżąca kwestionuje przywołane w skardze przepisy w zakresie ich trwałej i jednolitej wykładni, czy w zakresie wykładni *in concreto*.

Pismem z 20 września 2021 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do powyższego wezwania.

Skarżąca twierdzi, że „[w]ykładnia kwestionowanych (...) przepisów, zastosowana w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18.11.2020 r., sygn. akt [...] i przyjęte za tym prawomocne rozstrzygnięcie narusza” jej prawo do: „równego traktowania przez władze publiczne” (art. 32 Konstytucji), „równości opodatkowania” (art. 2 i art. 84 Konstytucji), „respektowania przez władze publiczne zasady zaufania do państwa i prawa” oraz „zasady określoności prawa” (art. 2 Konstytucji). Narusza także prawo do „ustawowego określenia jej praw i obowiązków podatkowych” (art. 217 Konstytucji).

Zarządzeniem z 21 lutego 2022 r. sędzia Trybunału Konstytucyjnego zwrócił się do Centrali Poczty Polskiej S.A. (dalej: Poczta Polska) o wyjaśnienie rozbieżności w dacie doręczenia przesyłki zawierającej zarządzenie z 5 maja 2021 r. (pocztowe zwrotne potwierdzenie odbioru wskazywało na datę 25 maja 2021 r., zaś wydruk e-monitoringu „Śledzenie przesyłek” – 27 maja 2021 r.). Pismem z 9 marca 2022 r. (znak: [...]) Poczta Polska wyjaśniła, że wymieniona wyżej przesyłka z 5 maja 2021 r. została skutecznie doręczona pełnomocnikowi

skarżącej 25 maja 2021 r., natomiast wskazana rozbieżność powstała „w wyniku niedopatrzenia, pracownik nie odnotował w urzędzeniu mobilnym wydania przesyłki w dniu 25.05.2021 r. tylko zrobił to z dwudniowym opóźnieniem, tj. 27.05.2021 r., nie mając już możliwości modyfikacji daty wydania przesyłki”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Prezes Trybunału Konstytucyjnego, działając na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) wezwał skarżącą do usunięcia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia, braków formalnych skargi konstytucyjnej.

Zarządzenie zostało skutecznie doręczone pełnomocnikowi skarżącej 25 maja 2021 r., co wynika z informacji udzielonej przez Centralę Poczty Polskiej S.A. Ostatnim dniem terminu jego wykonania był 1 czerwca 2021 r. Pismo procesowe skarżącej zostało natomiast nadane w placówce operatora pocztowego 4 czerwca 2021 r., a zatem po terminie określonym w zarządzeniu.

Wobec nieusunięcia braków formalnych w określonym prawem siedmiodniowym terminie, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania badanej skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 w związku z art. 57 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.